

Sygn. akt: I C 1542/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

6 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Katarzyna Kozłowska

po rozpoznaniu 6 marca 2019 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa K. T.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki K. T. 4652,14 zł (cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt dwa złote czternaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 25 września 2017 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki K. T. 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 22 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

IV. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki K. T. 257 zł (dwieście pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej, 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 500 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego,

V. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie 361,44 zł (trzysta sześćdziesiąt jeden złotych czterdzieści cztery grosze) tytułem zwrotu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego.

(...)

(...)

(...)

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w tutejszym Sądzie 8 czerwca 2018 roku przez K. T., powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwoty 4658,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 25 września 2017 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu oraz kwoty 480 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 22 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty

tytułem kosztów sporządzenia opinii przez niezależnego rzeczoznawcę. Ponadto powódka domagała się zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że 21 marca 2017 roku doszło do kolizji drogowej. Samochód powódki A. (...) o nr rej. (...) został w trakcie tej kolizji uszkodzony. Sprawca zdarzenia posiadał polisę ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Powódka zgłosiła szkodę u strony pozwanej, w wyniku czego zostało podjęte postępowanie likwidacyjne. Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego ustaliła decyzją z 24 sierpnia 2017 r. koszt naprawy pojazdu razem z podatkiem VAT na kwotę 1915,81 zł. Wskazana kwota została wypłacona powódce tytułem odszkodowania. Pismem z 12 kwietnia 2018 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zapłaty dalszego odszkodowania. Strona pozwana odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania decyzją z 30 maja 2018 r. Powódka oprócz uzupełniającego odszkodowania domagała się zasądzenia w tym postępowaniu od pozwanej zwrotu kosztów opinii niezależnego rzeczoznawcy, które zostały poniesione przez powódkę w wysokości 480 zł. Powódka była zmuszona ponieść ten wydatek dla wykazania swoich roszczeń. Jako podstawę żądania zasądzenia odsetek wskazano art. 481 k. c. w zw. z art. 817 k.c. i art. 14 § 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Strona pozwana (...) S. A. w Ł. odpowiadając na pozew w piśmie z 27 lutego 2019 roku (k. 37) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na poparcie swojego stanowiska strona pozwana podała, że prowadziła postępowanie likwidacyjne w związku ze zdarzeniem i wypłaciła powódce odszkodowanie w wysokości 1915,81 zł, stanowiące równowartość kosztów naprawy pojazdu powódki. Zdaniem pozwanej kwota ta jest adekwatna do rozmiaru szkody, za którą odpowiedzialność ponosi pozwana. Koszty prywatnej opinii poniesione przez powódkę nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które odpowiedzialność ponosi strona pozwana.

Na rozprawie 6 marca 2019 roku (k. 95) powódka podtrzymała żądanie pozwu w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka K. T. jest współwłaścicielką samochodu osobowego A. (...) o nr rej. (...). 21 marca 2017 roku na ul. (...) w N. doszło do kolizji drogowej. Samochód powódki A. (...) o nr rej. (...) został w trakcie tej kolizji uszkodzony przez pojazd M. (...) o nr rej. (...), kierowany przez J. G.. Pojazd powódki w trakcie zdarzenia był zaparkowany prawidłowo i został uderzony przez jadący pojazd M. (...) o nr rej. (...), kierowany przez J. G.

W pojeździe powódki w wyniku tego zdarzenia zostały uszkodzone: słupek prawy, błotnik prawy dolny przedni, zderzak prawy, drzwi prawe, lusterko prawe. Uczestnicy kolizji podpisali wspólne zgłoszenie wypadku.

Sprawca zdarzenia J. G. posiadał polisę ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Sprawca kolizji uznał swoją winę i przyjął na siebie odpowiedzialność za jej skutki w postaci uszkodzeń pojazdu powódki.

Dowód: fakt bezsporny; wspólne zgłoszenie o wypadku drogowym oraz kserokopia dowodu rejestracyjnego samochodu A. (...) o nr rej. (...) w aktach szkody k. 47; przesłuchanie powódki K. T. k. 52/II, 54.

Powódka K. T. zgłosiła stronie pozwanej szkodę przez ubezpieczonego w jej pojeździe 21 marca 2017 r. Strona powodowa sporządziła kalkulację naprawy szkody ustalając koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na 1915,81 zł (brutto). Decyzją z 19 kwietnia 2017 r. przyznano powódce K. T. odszkodowanie w wysokości 1915,81 zł brutto, które zostało wypłacone powódce. Pismem z 17 lipca 2017 r. powódka domagała się dopłaty do wypłaconego odszkodowania w wysokości 4118,52 zł. Natomiast pismem z 24 sierpnia 2017 r. strona pozwana poinformowała powódkę, że odmawia wypłaty dalszego odszkodowania za szkodę z 21 marca 2017 r. Powódka K. T. zleciła wykonanie prywatnej ekspertyzy szkód w jej pojeździe rzeczoznawcy inż. J. K.. W sporządzonej kalkulacji przy wykorzystaniu systemu A. z 7 marca

2018 r. rzeczoznawca ten wskazał, że koszt naprawy uszkodzonego samochodu powódki w związku ze zdarzeniem z 21 marca 2017 r. wynosi 6574,78 zł brutto. Powódka 12 marca 2018 r. poniosła koszty powyższej ekspertyzy w wysokości 480 zł.

12 kwietnia 2018 r. powódka skierowała do strony pozwanej wezwanie do zapłaty domagając się w nim zapłaty należnego brakującego odszkodowania za skutki zdarzenia z 21 marca 2017 r. Powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4658,97 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania oraz kwoty 480 zł tytułem kosztów wyceny rzeczoznawcy w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

W piśmie z 30 maja 2018 r. strona pozwana wskazała, że podtrzymuje swoje stanowisko w zakresie odmowy wypłaty odszkodowania.

Dowód: kalkulacja naprawy sporządzona przez stronę pozwaną k. 10-12; protokół szkody w pojeździe k. 13-14; opinia techniczna sporządzona przez J. K. wraz z załącznikami k. 15-25; decyzja strony pozwanej z 24.08.2017 r. k. 26-27; rachunek za sporządzenie kalkulacji k. 31; wezwanie do zapłaty z 12.04.2018 r. k. 28-29; decyzja strony pozwanej z 30.05.2018 r. k. 26-27 k. 30; dokumenty w aktach szkody k. 45.

Samochód A. (...) o nr rej. (...) nie został do chwili obecnej w całości naprawiony przez powódkę. Za wypłacone odszkodowanie powódka naprawiła jedynie lusterko.

Dowód: przesłuchanie powódki K. T. k. 52/II, 54.

W wyniku zdarzenia z 21 marca 2017 roku w pojeździe powódki zostały uszkodzone: zderzak przedni po prawej stronie pojazdu, błotnik przedni prawy, drzwi prawe przednie, lusterko zewnętrzne prawe. Zakres naprawy w samochodzie został przez ubezpieczyciela oszacowany nieprawidłowo, a wysokość kosztów naprawy została zaniżona. Koszt usunięcia szkód w pojeździe powstałych w wyniku zdarzenia z 21 marca 2017 r. przy zastosowaniu części oryginalnych oraz technologii producenta wynosi 6567,95 zł brutto. Zastosowanie części oryginalnych przywróci wartość samochodu przed szkodą oraz zabezpieczy poprawną i bezpieczną eksploatację dwunastoletniego samochodu powódki. W omawianej naprawie podlegającej na wymianie elementów odkręcanych nie powinno się rozważać ubytku lub wzrostu wartości pojazdu. Zaniżenie kosztu naprawy w kalkulacji wykonanej przez stronę pozwaną wynika z faktu stosowania zaniżonej stawki roboczogodziny, potrąceń kosztów materiału lakierniczego oraz nie uwzględnienia konieczności wymiany wyłumienia drzwi w związku z demontażem tapicerki drzwi. W okresie zdarzenia tj. do początku 2017 r. średnia stawka w warsztatach naprawczych (nie (...)) przygotowanych do wykonania naprawy o średnim stopniu trudności wynosiła dla prac mechanicznych ok. 100 zł za roboczogodzinę, a dla prac lakierniczych 110 zł za roboczogodzinę. Pojazd powódki należy do klasy premium i jego czas eksploatacji jest wyższy o kilka lat. Części oryginalne zabezpieczą poprawną eksploatację przez kilka lat.

Dowód: dokumenty w aktach szkody k. 47; opinia biegłego sądowego J. D. k. 64-85.

W tym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo K. T. zasługiwało na uwzględnienie prawie w całości. Należało je oddalić jedynie co do kwoty 6,83 zł stanowiącej różnicę między kwotą żadaną pozwem tytułem odszkodowania, a kwotą ustaloną przez biegłego J. D. oraz w zakresie odsetek od kwoty kalkulacji od 22 kwietnia 2017 r. do 21 kwietnia 2018 r. Biegły J. D. ustalił, że wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki wynosi 6567,95 zł, po odjęciu kwoty 1915,81 zł wypłaconej przez pozwaną pozostaje kwota 4652,14 zł, którą Sąd zasądził w punkcie I wyroku.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony postępowania, które szczegółowo opisane zostały pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego, a których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Wiarygodność tych dokumentów nie budziła również zastrzeżeń Sądu albowiem

nie nosiły one żadnych śladów mogących świadczyć o nieuprawnionej ingerencji w ich treść, stąd też stanowiły one podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych.

W dalszej kolejności Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania powódki. Sąd w całości dał wiarę jej zeznaniom, albowiem znajdują one potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Ponadto w niniejszej sprawie Sąd posiłkował się dowodem z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków J. D.. W zakresie ustalenia wysokości szkody powstałej w pojeździe powódki w wyniku zdarzenia z 21 marca 2017 roku Sąd swoje ustalenia ostatecznie oparł na opinii tego biegłego sądowego uznając ją w tym zakresie za rzetelną i obiektywną, albowiem została sporządzona w oparciu o kalkulację naprawy wykonaną przy użyciu systemu A.. (...) ten bowiem zawiera rozbudowaną bazę danych, z które korzystają profesjonalne podmioty rynku ubezpieczeń komunikacyjnych, a także rzeczoznawcy samochodowi, a tym samym stanowi on obiektywne i miarodajne źródło informacji na temat wyceny naprawy uszkodzonych pojazdów. Z tego względu, w tym zakresie, opinia J. D. jawiła się w ocenie Sądu jako obiektywna i miarodajna, zwłaszcza, że jej ustalenia korespondowały ze sporządzoną na rzecz powódki kalkulacją przez rzeczoznawcę J. K.. Jednocześnie biegły w swojej opinii potwierdził, że uszkodzeniu w wyniku zdarzenia 21 marca 2019 r. uległy: zderzak przedni po prawej stronie pojazdu, błotnik przedni prawy, drzwi prawe przednie, lusterko zewnętrzne prawe oraz, że należało je wymienić na elementy nowe i oryginalne.

Przechodząc do uzasadnienia prawnego, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że strona pozwana odpowiada za skutki kolizji z 21 marca 2017 roku na podstawie art. 822 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c. oraz ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. nr 124 poz. 1152 z późn. zm).

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, iż sprawca kolizji z 21 marca 2017 roku J. G. kierujący pojazdem M. (...) o nr rej. (...), posiadał polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z kolei przepis art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, kierujący w 21 maja 2017 roku pojazdem M. (...) o nr rej. (...), J. G. nie zachował należytej ostrożności i swoim pojazdem uszkodził zaparkowany prawidłowo pojazd powódki.

W konsekwencji powyższego J. G. na zasadzie ryzyka ponosi odpowiedzialności za spowodowanie kolizji 21 marca 2017 roku, a strona pozwana na zasadzie art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych jest obowiązana do naprawienia szkody powstałej w pojeździe powódki. W niniejszej sprawie istnieje także związek

przyczynowo - skutkowy pomiędzy powstałą w samochodzie powódki szkodą, a zachowaniem J. G., który nie zachowując należytej ostrożności doprowadził do kolizji kierowanego przez siebie pojazdu z zaparkowanym pojazdem powódki, wskutek czego doszło do wyzwolenia się energii kinetycznej powodującej uszkodzenia następujących elementów w pojeździe powódki: zderzaka przedniego po prawej stronie pojazdu, błotnika przedniego prawego, drzwi prawych przednich, lusterka zewnętrznego prawego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym. Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Za kategorię „niezbędnych” kosztów naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku napraw samochodu. Jeżeli nie kwestionuje się bowiem uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy w związku z naprawą indywidualnie oznaczonego pojazdu mechanicznego. Sąd Najwyższy podkreślił też w końcu, że jeżeli poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie ma uzasadnionych podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. W rezultacie należy przyjąć, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług naprawczych.

Odnosząc się natomiast do kosztów naprawy wynikających z cen części zamiennych do niej użytych należy wskazać, że zasadą jest, iż naprawienie szkody polega na przywróceniu stanu poprzedniego, chyba że poszkodowany wybrał świadczenie polegające na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej albo że za świadczeniem w pieniądzu przemawiają szczególne okoliczności. Z tej zasady, wyrażonej w art. 363 § 1 k.c., a ponadto z podstawowej normy art. 361 § 2 k.c. wynika również, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie byłoby niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy, w tym części oryginalnych. W przedmiocie wyboru części potrzebnych do naprawy poszkodowany podejmuje autonomiczną decyzję, której ubezpieczyciel nie może nakazać lub zakazać. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, ubezpieczyciel jako strona umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części tańsze, nieoryginalne (por orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt III CZP 32/03).

W niniejszej sprawie jak wskazał biegły sądowy J. D. zastosowanie części oryginalnych przywróci wartość samochodu przed szkodą oraz zabezpieczy poprawną i bezpieczną eksploatację dwunastoletniego samochodu powódki. W omawianej naprawie podlegającej na wymianie elementów odkręcanych nie powinno się rozważać ubytku lub wzrostu wartości pojazdu. Zaniżenie kosztu naprawy w kalkulacji wykonanej przez stronę pozwaną wynika z faktu stosowania zaniżonej stawki roboczogodziny, potrąceń kosztów materiału lakierniczego oraz nie uwzględnienia konieczności wymiany wytlumienia drzwi związku z demontażem tapicerki drzwi. W okresie zdarzenia tj. do początku 2017 r. średnia stawka w warsztatach naprawczych (nie (...)) przygotowanych do wykonania naprawy o średnim stopniu trudności wynosiła dla prac mechanicznych ok. 100 zł za roboczogodzinę, a dla prac lakierniczych 110 zł za roboczogodzinę. Pojazd powódki należy do klasy premium i jego czas eksploatacji jest wyższy o kilka lat. Części oryginalne zabezpieczą poprawną eksploatację przez kilka lat.

Wyżej przedstawiona wartość nie odzwierciedla w sposób pełny poniesionej przez powódkę szkody. Winna ona zostać powiększona o poniesiony przez powódkę koszt kalkulacji sporządzonej przez rzeczoznawcę na jej wniosek. Koszt ten pozostawał bowiem w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę albowiem jej sporządzenie było niezbędne dla ustalenia wysokości roszczeń powódki celem ich przymusowego dochodzenia przed sądem. Na podstawie zleconej kalkulacji powódka uzyskała bowiem informację o wysokości należnego jej odszkodowania oraz o tym, że odszkodowanie uznane i wypłacone jej przez stronę pozwaną nie stanowi pełnego pokrycia kosztów doprowadzenia pojazdu do stanu poprzedniego. W oparciu o tę kalkulację powódka wywiodła swoje roszczenie i jej koszt w całości podlega zwrotowi.

Kwotę 4652,14 zł Sąd zasądził zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych na rzecz powódki w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od 25 września 2017 r. tj. od dnia po dniu kiedy strona pozwana wydała decyzję o przyznaniu powódcie odszkodowania. W ocenie Sądu, w tym dniu strona pozwana dysponowała wszystkimi niezbędnymi danymi, co do uszkodzeń pojazdu na skutek zdarzenia z 21 marca 2017 r. Stąd, strona pozwana, miała możliwość dokonania pełnej i rzetelnej oceny zasadności żądania powódki. Nadto odsetki zasądzono po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody. Natomiast odsetki od zasądzonych kosztów kalkulacji zasądzono po upływie 7 dni od dnia zgłoszenia żądania ich zapłaty przez stronę pozwaną (żądanie zwrotu kosztów kalkulacji wyartykułowano w piśmie z 12 kwietnia 2018 r. i dopiero wtedy powódka zażądała ich zasądzenia w terminie 7 dni). Odsetki te zasądzono również po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania znajduje podstawę prawną w przepisie art. 100 zdanie 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania, albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sądu.

Powódka uległa co do nieznaczej części swojego żądania – w zakresie kwoty 6,83 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu oraz w zakresie odsetek od kwoty kalkulacji 480 zł od 22 kwietnia 2017 r. do 21 kwietnia 2018 r. Poniosła następujące koszty procesu: 257 zł opłaty sądowej od pozwu, ustalonej jako opłata stosunkowa na podstawie art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 167, poz. 1398), 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, ustalonej na podstawie art.1 ust.1 pkt 2 oraz Załącznika do ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 r. (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm.), 1800 zł kosztów zastępstwa procesowego, ustalone na podstawie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, a także 500 zł tytułem kosztów opinii biegłego. Takie koszty zasądzono więc na rzecz powódki od strony pozwanej.

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt V wyroku uzasadnia przepis art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał

obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Na powyższej podstawie, przy zastosowaniu art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 361,44 zł tytułem zwrotu pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego sądowego.

(...)

(...)

protokolant sądowy (...)